

nen og grundlaget for virksomheder, som er førende på verdensplan.

Jeg mener, at det i virkeligheden er den vigtigste konstatering, der kan drages af ressourceområdeanalyserne, men jeg må jo sige, at jeg synes, det ser ud, som om regeringen har glemt denne konstatering. I hvert fald hører vi aldrig om, hvordan den offentlige sektor kan være med til at udvikle vidensgrundlaget for de ressourceområder, vi har. Der tales kun om, hvordan man kan udnytte den viden, der er, men der skal også være udvikling. Der skal jo ske noget nyt, for at vi fortsat kan trække også nye vigtige teknologier og ny vigtig produktion ud af den offentlige sektors efterspørgsel og forbrug.

Jeg vil godt citere fra ressourceområdeanalysen »Medico/sundhed«. Den understreger flere steder betydningen af et avanceret sundhedsvæsen. Der står f.eks., at det danske sundhedsvæsen i 1960'erne blev anset for meget avanceret, at det var her, vi havde en voldsom udvikling af vores sundhedsvæsen i Danmark, og at det netop var i den periode, mange danske virksomheder fik fodfæste inden for dette område.

Man skriver senere i samme analyse, at et avanceret sundhedsvæsen også er den bedste motivation for virksomheder til at etablere et samarbejde med sygehusene. Og så er der den beklagelige konstatering, at når det ikke rigtig fungerer sådan i dag, som det gjorde i 1960'erne, er det bl.a., fordi det danske sundhedsvæsen ikke længere kan påberåbe sig et generelt højt kvalitetsniveau.

Det er jo ikke alene et problem for vores sundhedsstandard og for vores velfærd, men faktisk også for udviklingen af produktionen, og den slags ting synes jeg sådan set vi burde bekymre os lidt mere om. Det, jeg har medtaget her, er fra én af analyserne. Der er eksempler af tilsvarende art i de andre.

Jeg synes, vi har brug for en diskussion om betydningen af at udvikle den offentlige sektor, give den midler til at udvikle sig og skabe efterspørgsel efter produkter, der også kan sætte gang i en udvikling i virksomhederne. Jeg synes, det er alt for begrænset, når vi kun taler om at udvikle ressourceområderne i form af det, jeg vil kalde traditionel erhvervspolitik om, hvad der kan gøres for virksomhederne. Det vil jeg også gerne være med til at diskutere, men det må ikke blive ved det.

Og selv om jeg er enig i betragtningerne om, at vi skal have et forbedret offentligt-privat samspil, må jeg også sige, at der efter min opfat-

telse er alt for meget privatisering i den diskussion, alt for meget fokusering på, at det hele skal flyttes over i den private sektor for at kunne nyttiggøres, og for lidt på, hvordan vi også sikrer de nødvendige betingelser for, at den offentlige sektor i sig selv kan udvikle sig. Det mener vi i høj grad at der er brug for en debat om.

I forlængelse af de korte bemærkninger, vi havde før, vil jeg også sige, at når man kommer med sådan en erhvervspolitisk redegørelse, må der også en gang imellem være plads til kritik af erhvervslivet. Det er jo ikke sådan, at vi bare skal gøre alt, hvad vi kan – det er jo sådan set dagsordenen for erhvervslivet herinde, men vi hører jo aldrig nogen sinde nogen egentlig kritik af den indsats, *erhvervslivet* gør.

Dér vil jeg ikke gentage det, jeg har sagt, men når rammebetingelserne for det danske erhvervsliv altså er blevet så gode og det skovler penge hjem som aldrig før, er det i hvert fald rimelig interessant at diskutere, hvorfor for så alligevel skal høre om, at konkurrenceevnen er for dårlig, og vi ved alle sammen, at beskæftigelsen er for ringe, også den private.

I stedet for bare at blive ved med at sige, at vi skal forkæle erhvervslivet, må vi diskutere, hvorfor der ikke kommer mere ud af det. Og vi må diskutere andre måder at sikre beskæftigelsen på end ved bare at stole på det private erhvervsliv. Vi er nødt til i højere grad at diskutere offentlig produktion, hvis vi vil have gang i noget. Og vi må diskutere demokratisering af erhvervslivet, så de ansatte får større indflydelse, og så produktionen kan udvikles med større vægt på miljø og beskæftigelse. Der skal en diskussion i gang om grønne initiativer, om en udvidelse af velfærden og om at bruge dagpengene aktivt til at skabe rigtige job i stedet for bare at blive ved med at betale folk for ikke at lave noget. Der er brug for helt andre måder at tænke på end dem, erhvervsredegørelsen indeholder. Når det så er sagt, vil jeg også sige, at der faktisk er mange gode tanker og mange gode forarbejder, som jeg synes kunne bruges mere aktivt.

Så vil jeg sige noget om nogle af de konkrete forslag i redegørelsen. Dér vil jeg sige, at vi er meget skeptiske over for den meget store vægt, hjemmeservice tillægges som løsning på beskæftigelsesproblemet for kortuddannede, og at vi er meget betænkelige ved noget af den debat, der foregår i samfundet på det område, som f.eks. forleden dag, da vi kunne høre forfatteren Lise Nørgaard i tv sige, at det var for dår-